

ბაერთიანებული თემატური საძიებელი

- აბანოში მიყვანის წესი ათენის სასწავლებლებში – I.37A,38-37B,15.
- აგათანგელე ეროვნებით ებრაელი იყო – II.5A,32.
- აგათანგელეს კურთხევა დამასკოს ეპისკოპოსად – II.12A,2-3.
- აგათანგელეს ლოცვით მკვდართა აღდგინება და ცხრაასოცდათორმეტი ათასი კაცის მოქცევა – II.9B,2-16.
- აგათანგელოზის წამება მეფე გორდიონის მიერ – II.12A,29-B,2.
- აგათონ რომის პაპის მიერ კრების მოწვევა და დიოთელიტობის აღიარება – I.96A,37-43.
- «ადამ ურჩებითა მით კაცთა სიკუდილის მიზეზ ექმნა» – II.181B,29-30.
- ადამი მარხვის დარღვევისთვის სიკვდილით დაისაჯა – II.137A,32-34.
- ადამი ნებსით დაეცა და ცოდვის გამო მოკვდავი გახდა – II.58A,2-11.
- ადამიანებს საღმრთო საიდუმლოებს ანგელოზები უცხადებენ – IV.158A,8-B,44.
- ადამიანი თავისუფალი ნებით არის პატივდებული – IV.133A,18-19.
- ადამიანის მოვალეობაა, «რადთა სამარადისოდთა ღმრთისა მიმართ ხედვითა ღმერთ იქმნას» – IV.133A,10-12.
- ადამიანი ღმრთის ხატია – ნიშნავს, რომ მას თავისუფალი ნება აქვს – II.57B,22-24.
- ადამის განთავისუფლება – III.41A,45-47.
- ადამის დაცემა – IV.200A,38-46.
- ადამის დაცემა და სიკვდილის მნიშვნელობა – II.101B,9-24.
- ადამის ვალი მაცხოვარმა გადაიხადა – III.41B,12-13.
- ადამის მიერ სიკვდილი სოფლად შემოვიდა – IV.74A,18-19.
- ადამის პირვანდელი მდგომარეობისთვის – II.57B,38-49.
- ადამის უძლურება ჩემიცაა – IV.133A,49-B,2.
- ადამის «შეცოდებითა ყოველი თანანადები ცოდვისად მოვიდა ჩუენ ზედა» – II.176B,37-38.
- ადამს გვერდისაგან ევას გამოღებით არაფერი დააკლდა – I.180B,12-13.
- ადგილი და სახლი ღმრთისა – III.121B,14-18.
- ათენი ფილოსოფოსთა ქალაქი იყო – I.36B,24-25.
- ათი სრული რიცხვია – IV.136A,30-32.
- ალექსი ქორწინების პირველივე ღამეს გაიპარა სახლიდან – II.42B,20-21.
- ალექსის წმინდა გვამი სასწაულებს ახდენდა – II.44B,35-44.
- ალექსის წმინდა გვამი ძვირფას ლუსკუმაში ჩაასვენეს – II.45A,2-6.
- ანასტასია და თეოდოტე იყვნენ «ვითარცა ერთი სული ორთა გუამთა შინა» – II.13A,46-47.
- ანასტასია რომაელ წარჩინებულთა გვარისა იყო – II.13A,13-14.
- ანასტასიამ კერპთმსახური „ამინ“-ის განმარტების ღირსად არ ჩათვალა – II.17A,27-29.
- «ანასტასიას გონებად თვისი ზეცად მიეგზავნა ღმრთისა თანა» – II.17A,47-48.
- ანგელოზები მხოლოდ სიკეთის მიმართ აღიძვრიან – II.100B,6-8.
- ანგელოზების კაცობრივ ასოთა სახისმეტყველება – IV.174B,6-175A,43.
- ანგელოზების შემდეგ ნივთიერი და ხილული სოფელი შეიქმნა – IV.132B,1-4.
- ანგელოზებს ეწოდებათ უზენაესნი გონებანი – IV.161A,26-27.
- ანგელოზებს ზეცის არსებანი ან ზეცის ძალნი ეწოდებათ – IV.168B,18-20.
- ანგელოზებს თავიანთი ენა აქვთ – II.67B,32-35.
- ანგელოზთ შესამოსლისა და ორღანოთა სახისმეტყველება – IV.175A,44-B,20.
- ანგელოზთა იერარქიაში მეცნიერება პირველისგან მეორეს გადაეცემა – 168A,2-4.
- ანგელოზთა რაოდენობა აურაცხელია – IV.173A,3-4.
- ანგელოზთა საშუალო იერარქიული რიგი – IV.164A,13-B,3.
- ანგელოზთა სახელდებანი და მათი განმარტება – IV.175B,49-177B,11.
- ანგელოზთა ცეცხლის სახე და ბუნებრივი თვისებანი – IV.173B,38-174B,5.
- ანგელოზთა ცხრა დასი – IV.160A,12-B,20.
- ანგელოზი განმწმედელია, ისევე როგორც მღვდელი – ნათლისმცემელი – IV.172A,29-37.

ანგელოზი სრულიად აღუძვრელია ბოროტების მიმართ – IV.132A,30-31.
ანგელოზი ღმრთის ხატია – III.67A,26-34.
ანგელოზის გამოცხადება გრიგოლის წინაშე – II.49B,3-39.
ანგელოზიცა და ეშმაკიც თავისუფალი ნებით მოქმედებდნენ – II.58B,17-49.
ანგელოზმა ქრისტინეს ქრისტეს ბეჭედი მისცა – II.22B,11-13.
ანგელოზნი დაუცემლობისა მქონებელნი და უმაღლესი ნათლით აღვსებულნი არიან – IV.160A,47-B,17.
ანგელოზნი – დიდნი და წმიდანი გონებანი – III.57A,3.
ანგელოზნი ზეცისა დიდებისა მხილველნი არიან – IV.130B,46.
ანგელოზნი, როგორც განღმრთობით აღსავსენი, სრულქმნილებად იწოდებიან – IV.161B,29-37.
ანგელოზნი – სულთა კეთილნი წინამძღვარნი – III.57A,11-12.
ანგელოზს სიბოროტე არ აქვს – III.67A,20-21;34-35.
ანგელოზნი «უპირატესად მიმღებელ არიან ნიჭთა ღმრთისათა» – IV.157B,42-47.
ანგელოზნი ღმრთის საიდუმლოთა მიმღებელნი არიან – IV.161B,47-162A,2.
ანდრია პირველწოდებულმა საქართველოში იქადაგა – IV.201B,17-21.
ანთროპოლოგიური სწავლება – II.101A,5-45.
«არა ადგილთაჲ არს მადლი, არამედ სულისაჲ» – II.116B,35-36.
«არა არს სიხარული უღმრთოთაჲ» – III.118B,48.
არა მარტო ამა სოფლისგან განშორებულნი გამოირჩია ღმერთმა, არამედ «რომელნი ქალაქთაცა შინა მყოფ არიან» – II.136B,35-38.
«არა რაჲ უყუარს უფალსა, უფროჲს სამწყსოსა თვსთასა» – IV.67A,48-49.
არა წყნარ ცხოვრებაზე ზრუნვა, არამედ ძმათა საჭიროებისთვის გარჯაჲ საჭირო – II.47A,15-17.
«არა ჯერ-არს ჟამთა მიყოლაჲ» – IV.129A,8-9.
არანათელღებულთა სასჯელისა და ხვედრისათვის – II.114B,32-115A,26.
არეოპაგელი ახალ თეოლოგიას კი არ ქმნის, არამედ იეროთეოსის ნათქვამს განმარტავს – III.56B,4-9.
არსება იგივე ბუნებაა – IV.186A,1-2.
არსთა უფროს-უმცროსობას მათი სახიერების სიდიდე განსაზღვრავს – III.66A,15-17.
აღვირი სარწმუნოებისა სულს განამშვენებს – II.166A,47-B,1.
აღიარეთ ერთი ბუნება წმიდისა სამებისა – III.27B,1.
აღსარება მართლისა სარწმუნოებისა წა მათსიმესი – I.91A,45-92B,48.
აღსარება პეტრე ახლისა – I.120A,42-B,36.
ახალი ერი – III.119B,36-37.
ახალი რომი არის კონსტანტინეპოლი – III.146A,44-45.
ახალი ღვინო – სჯულისა მადლი – II.96A,14-16.
ბასილი დიდი იყო წესი, სახე და შჯული სათნოებისა – I.32A,12-14.
ბასილი დიდის პასუხი მოდისტოს ეპარხოზისადმი – I.48B,9-49B,7.
ბასილი დიდის თხზულებათა განხილვა გრიგოლ ღმრთისმეტყველის მიერ – I.55A,2-B,25.
ბასილი დიდის სასწაული: ხსნა ეშმაკის მიერ შეპყრობილი ჭაბუკისა – I.45A,20-46A,49.
ბასილი დიდისა და ეფრემის შეხვედრა – IV.51B,44-52B,15.
ბასილის ლოცვით ბერძნული ენის შესწავლა ეფრემის მიერ – IV.52B,21-46.
ბასილისა და ეფრემის ლოცვით კეთილმორწმუნე დედაკაცის ცოდვათა შენდობა – IV.57A,19-58A,13.
ბერძენთა დამკვიდრებას მონასტერში ტიპიკონი კრძალავს – III.172A,16-42.
ბერძენთა დახასიათება – III.172A,29-30.
ბოლო ჟამის განსაცდელეები – I.194B,10-37.
ბოროტება ორი სახისაა: საგონებელი და ბუნებითი – II.53B,20-38.
ბოროტება სიკეთის მოკლებაა – II.57A,9-10.
ბოროტება სიკეთის მონინაალმდეგა – III.64B,34-35.
ბოროტება სულის დაბრმავებით წარმოიშობა – II.57A,15-17.
ბოროტება უფრო ადვილად შესათვისებელია, ვიდრე სიკეთე – I.39A,4-5.
ბოროტება უძღურებაა და მოკლება სიკეთისა – III.70A,27-28.70B,48-49.
ბოროტებას არსი არა აქვს – II.57A,5-9. III.64A,46.65A.11.66B,2-6.71A,26-28.
ბოროტებას გვაში არ აქვს – III.70A,46-47.

ბოროტების ორი სახე – II.119B,30-37.
ბოროტების რაობა – II.125B,26-33.
«ბოროტი არა საღმრთო არს» – III.67A,3-5;16-18.
ბოროტის შესახებ – III.64A,16-65A,20.
ბოროტმოქმედება არა ძლიერების, არამედ უძლურების შედეგია – III.71A,29-30.
ბრძენთა საქმე – II.113A,17-20.
«ბრწყინვალე იქმნა ბნელ ამპარტავანებითა» – II.100B,14-15.
ბუნება, არსება და ხატება ზოგად სახეს აღნიშნავენ, ხოლო პირი, გვამი და განუკვეთელი – კერძობა-
სა და დამოუკიდებლობას – IV.178B,22-29.
ბუნება ნებისა და ქმედების გარეშე არ არსებობს – I.75B,18-23.
ბუნება სხვაგვარობას წარმოაჩენს, ხოლო გვამი სხვაობასა და პირს განსაზღვრავს – IV.178B,15-16.
ბუნება უგვამოდ არ არსებობს – IV.178B,40-41.
«ბუნებად არს საზოგადოებად სახისაჲ» – IV.185B,22.
გაბრიელ მთავარანგელოზი ღმრთის წინაშე მდგომელია – I.164B,9.
გაბრიელი ითარგმნება როგორც ღმრთისა კაცი – III.38A,47-48.
გამოუთქმელი საქმე დუმილით უნდა მივიღოთ – I.179A,27-28.
გამოჩინება მაცხოვრის ჯვრისა – II.32B,11-13.
განათლების დასაბამი ღმერთია – IV.170B,26-30.
განახლება კაცისა – III.109B,35-40.
განზრახვა მამისა იგივე საქმეა სიტყვით აღსრულებული და სულით სრულქმნილი – IV.132A,22-24.
განკაცება ღმრთის სიტყვისა – III.45A,9-13.
განკაცება ძე ღმერთისა – III.110B,32-111A,19.
განკაცების მიზეზი: «ცხორებად ჩუენი» – II.63B,45-46. 64A,1-2.
განმარტება მუხლისა: «იესუ წარემატებოდა სიბრძნითა და ჰასაკითა და მადლითა» (ლკ. 2,52) –
I.44B,18-26.
განმარტება მუხლისა: მთ. 26,39 – 192A,23-27.
განმარტება პეტრე მოციქულის სიტყვისა (ფერისცვალების დროს) – II.154B,7-23.
განსაცდელს მეფეთა დამდაბლებაჲც შეუძლია – I.50A,29.
განსრულება და განახლება კაცისა – II.103A,37-39.
განღმრთობილნი ღმერთებად იწოდებიან – III.53A,45-B,3.
განწესება მონასტრის მკვიდრთა პირობების შექმნისათვის – III.184A,6-18.185B,10-13.
გარდა ღმრთისა, არაფერია თვითსრული და უნაკლულო – IV.168B,7-10.
გარდაცვლილ ქრისტიანთა მოხსენიებისთვის – III.173A,39-B,35.
გარდაცვლილ ძმათა მოხსენიების წესი – III.171B,11-35.
გარდაცვლილი წინამძღვრის გასვენების წესი – III.155B,16-27.
გარდაცვლილი ძმისთვის მესამე დღეს ჟამი შეინირება და ალაპი გარდაიხდება – III.189B,42-47.
გარეგანი სიბრძნითაც შეიძლება სარგებლობა – I.35A,41-35B,31.
გვამი ბუნებაშია და ბუნება გვამში – IV.179B,33-34.
გვამი იგივე პირია – IV.186A,2-3.
გვამი უარსებოდ არ არსებობს – IV.178B,38.
გველთა თაყვანისცემა ქრისტინეს მიმართ – II.27A,7-35.
გვირგვინი არა ოდენ ღვანლით, არამედ სჯულიერი მოღვაწეობით მოიპოვება – III.27B,38-41.
გვირგვინი შრომით მოიპოვება – III.121A,21-24.
გლახაკნი «არიან მიზეზნი წსნისა ჩუენისანი» – III.160B,43-45.
გნოსეოლოგიური კანონი – II.106A,40-44.
გოდლის მაშენებელთა ენების შერევისა და ცნობიერების განყოფისათვის – II.35B,7-11.
გოლგოთა: ადგილი მეორედ მოსვლისა – III.123B,17.
გოლგოთაზე ეკლესიის აშენება ელენე დედოფლის მიერ – II.32B,37.
გონების შუამდგომელობით ღმრთეება კაცებას შეუერთდა – II.63B,47-49. 102A,11-13.
გონიერი ნათელი განათლებულთა სრულმყოფელია – III.59A,9-11.
გრიგოლ დიალოლონი რომაელი დიდბულის შვილი იყო – II.46A,13-15.

გრიგოლ დიალოლონმა მრავალი მონასტერი ააშენა, მაგრამ მორჩილად სხვა მონასტერში შევიდა – II.46B,32-37.

გრიგოლ დიალოლონმა ჯერ გარეშე მეცნიერებანი შეისწავლა, შემდეგ კი საეკლესიო მოძღვრებას დაეწაფა – II.46A,19-28.

გრიგოლთან ანგელოზის თანამყოფობა ჟამის-წირვაზე – II.50A,6-12.

გრიგოლი პეტრინონს «ჩემად» მოიხსენიებს – III.146B,11.150B,7.153A,47.167A,26.

გრიგოლის გამორჩევა მონასტრის მამასახლისად – II.47A,3-12.

გრიგოლის ლოცვა მეფე ტრაიანეს სულის გამოსხნისათვის – II.50A,22-42.

გრიგოლის მიერ დადგინებულ წინამძღვარს პატივი სიცოცხლის ბოლომდე უნარჩუნდებოდა – III.155A,2-9.

გრიგოლის სასწაულთმოქმედებანი – II.47A,26-38.

«გუამი უპიროდ არა არს» – IV.183A,44.

გულით მიუტევით ერთმანეთს შეცოდებანი – I.186A,27-28.

გულმოდგინება ჯანმრთელობის მომცემია, ხოლო სურვილი მკვდარსაც აღადგინებს – I.44A,38-40.

გულწრფელი სარწმუნოება ღმრთის ძეობის საწინდარია – II.82B,48-83A,4.

«დაეფლვი წყალთა მათ შინა, ვითარცა-იგი იესუ კლდესა მას შინა» – II.82B,18-19.

«დავით ღმრთისა მამად» – III.109B,31.

დავით წმლი სულიწმიდის მადლით მეტყველებდა – II.52A,10-13.

დამასკოს საკერპოთა შემუსრვა აგათანგელეს მიერ – II.11B,44-46.

დაუვსებელ კანდელთა ანთების წესი – III.161B,12-21.

დაცემის შემდეგ ადამიანს ცხოვრების ხისკენ გზა გადაეკეტა – III.116A,39-48.

დაცემის შემდეგ სიკვდილი და ცოდვის განკვეთა კაცისთვის წყალობა იქმნა – IV.133B,12-16.

«დაძულებული დღეთა», ანუ ხანდაზმული – IV.40A,20-21.

დედათა ნათესავი ევას გამო დაინყევლა, მაგრამ მარიამის გამო მიიღო კურთხევა – I.158B,45-48.

დედაკაცს პეტრინონში შესვლა ეკრძალებოდა – III.171B,42-44.

დეენა მაქსიმიანეს დროს – I.33A,29-33.

დიალოლონი ნიშნავს: მთხრობელი საღმრთოთა თხრობათა – II.46A,9-11.

დიდ დღესასწაულებზე «სამისა საჭმლისად ჯერ-არს ქმნად, გინა ოთხისადაცა» – III.159A,38-41.

დუმილით და შეუძვრელად ლოცვისათვის – III.161B,44-162B,5.

დღესასწაულებზე კანდელთა და სანთელთა ანთების წესი – III.161B,29-39.

დღესასწაული პატიოსნისა ჯვრისა ელენე დედოფალმა დაადგინა «თუესა ვარდობისასა, მეათესა დღესა» – II.33A,35-38.

დღესასწაულობის წესები – III.161A,18-B,3.

დღე-ღამის წესთა განმსაზღვრელნი მზე და მთვარე არიან – III.109A,40-43.

ებრაელთა რჩეულობა მათივე ნებამ განაპირობა – I.166A,30-43; 167A,7-B,24.

ევსები კესარიელის გარდაცვალება და გრიგოლ ღმრთისმეტყველის მამის გამგზავრება კესარიამი – I.44A,12-37.

ევფემიანე რომაელი დიდებული იყო და სამი ათასი მონა ჰყავდა – II.42A,10-11.

ეკლესია ყველა ქრისტიანის დედაა – I.42B,4.

ეკლესია ცათა სასუფეველის კარია – II.154B,33-34.

«ეკლესიისა ჩუენისა დღესასწაულსა და სამთავე წმიდათა მარხვათა შემოსლვასა წარიკითხვოდის ტიპიკონი» – III.176B,4-6.

ელენე დედოფალი ჯვრის მოსაძიებლად იერუსალიმში შევიდა «თთუესა მეორესა» 28 რიცხვში – II.30A,2-3.

ელენე დედოფლის მიერ ჯვრის მოძიება – III.113A,24-30.

ელია წმლისა და პავლე მოციქულის შედარება – II.91B,40-41.

ემელია ნიშნავს კეთილად მოღვაწეს – I.34B,33-35.

ეპიფანე კვიპრელი ნათესავით იყო ფინიკიელი – I.127A,10-11.

ეპიფანე კვიპრელის მიერ ღვინის წყლად გადაქცევა – I.130B,40-45.

ეპიფანე კვიპრელის სიტყვა სიმდიდრის მნიშვნელობაზე – I.133B,28-134A,4.

ეპიფანე კვიპრელისა და აეტიოს ფილოსოფოსის ერთწლიანი პაექრობა – I.137B,44-46.

ერთ ქმედებას ერთი ბუნება შეესაბამება – I.86A,15-16.
ერთი გონებისთვის მიუწვდომელია – III.43B,23-25.44A,32-38.
ერთი სული ორ სხეულში – I.38B,36-37.
ერთნაირი დანაშაულია «განმზადებულებად ბოროტისა მიმართ და უდებებად კეთილისა მიმართ» – II.116A,4-6.
ერთნაირი უგუნურებაა: ღმრთის არსებობის უარყოფა და ბოროტების მიზეზად ღმრთის მიჩნევა – II.53A,13-17.
ერთობისა და განყოფილების თვისებანი – III.49B,33-38.50A,46-B,10.
ერთღმრთეობად, ერთბუნებად და ერთარსებად აღიარეთ წმიდა სამება – III.27B,12-14.
ესაია ანგელოზმა ხილვით სერაფიმამდე აღიყვანა – IV.169A,39-B,47; 171A,24-172B,42.
«ესეზომ კაც იქმნა შენთვის, ვიდრემდის იქმნა შენ მის მიერ ღმერთ» – II.125B,46-47.
ეფრემ ასური ნიკეის კრებას ესწრებოდა – IV.45B,39-40.
ეფრემ ასური 58 წლისა მოინათლა – IV.47B,18-20.
ეფრემ ასური სენაკიდან იშვიათად გადიოდა – IV.58A,30-32.
ეფრემ ასურის გარეგნობა – IV.51A,24-26.
ეფრემი მხოლოდ პურს, ცერცვსა და მხალს იღებდა – IV.51A,14-20.
ეფრემის კურთხევა დიაკვნად ბასილის მიერ – IV.52B,41-43.
ეფრემმა სამასადგილიანი თავშესაფარი შექმნა სნეულთა, უძლურთა და გლახაკათვის – IV.58B,21-23.
ეშმაკთა შესახებ – III.63B,25-64A,14.
ეშმაკი ბოროტების დასაბამია – IV.7B,39.
ეშმაკი ბუნებით ბოროტი არ არის – III.67A,48-B,4.68A,6-7.
ეშმაკი კაცთმოძულეა – II.60A,17-24.
ეშმაკი «მარადის არა დასცხრების ბოროტის-ყოფად მორწმუნეთა მიმართ» – II.5A,40-42.
ეშმაკი ნიშნავს: შემასმენელი (მაბეზლარი) – II.60A,39-41.
ეშმაკი სიბრძნეს ჩამოცილებულია – III.78A,32-38.
ეშმაკი ქურდია – II.66A,30.
ეშმაკი ყოველთა ბოროტთა მიზეზია – III.63B,46-47.
ეშმაკის ბუნება უხორცოა – II.60A,45-46.
ეშმაკის მზაკვრული ხერხი – II.108B,37-38.
ეშმაკის მთავრობის ადგილი ჰაერია – II.60B,4-5.
ეშმაკის, სულისა და ხორცის ბოროტებანი – III.70B,36-39.
ეშმაკის ძლევით მოიპოვება გვირგვინი – II.60A,8-13.
ეშმაკნი იოანნის ხილულადაც ეკვეთებოდნენ – III.17A,44-18A,41.
ეშმაკნი სიკეთის მოკლებით გაბოროტდნენ – III.68A,7-8;12-19;32-35.68B,21-24.
ვალენტი მეფის შესანიშნავის (სეფის კვერის, ან ოქროს ჭურჭლის) მიღება ბასილი დიდის მიერ – I.49B,35-45.
ვაჭრობა და მევახშეობა მონასტერში აკრძალულია – III.186A,12-32.
ვაჰანის მონასტერში შესვლა დედაკაცს ეკრძალებოდა – III.187A,6-18.
ვენახი ცნობადისა: მეტაფორული სახე იესო ქრისტესი – II.96A,16-19; 45-47.
ვითარცა ეკალთაგან ვარდი, ეგრეთვე შრომათაგან სათნოება გამოიღება – II.37A,34-37.
ვინც ძეს პატივს არ სცემს, იგი არც მამის პატივისმცემელია – I.116B,39-41.
ვირის მცველად ლომის დადგენა – IV.96B,22-33.
«ვიქმნეთ მისთვის ღმერთ, რამეთუ იგიცა იქმნა ჩუენთვის კაც» – III.22B,42-43.
ვნებისაგან განწმენდილნი სცნობენ საღმრთოთა საიდუმლოთა – III.78A,8-11.
ზაქარია იერუსალიმელი სპარსთა ტყვეობისგან ჰერაკლე კეისარმა გამოიხსნა – I.74B,18-19.
ზაქარია ურწმუნოებისათვის დადუმდა – II.174B,13.
ზეციური არსებანიც და წმიდა კაცნიც ღმერთებად იწოდებიან – IV.169B,6-27.
ზომიერების დაცვისათვის – IV.177B,45-47.
ზოსიმეს ლოცვის ჟამნი: მესამე, მეექვსე, მეცხრე, მნუხრი და ღამე სამგზის – III.5A,25-32.
ზოსიმეს სიტყვას დამორჩილებული ლომი – I.73A,25-36.
ზოსიმეს ცხოვრება მხეცთა თანა – III.5A,13-17.

თავის მოსულებზე ნისიმეს მიერ – IV.35A,17-19.
თვალი და ხმა სულის მდგომარეობას ასახავენ – I.121B,48-49.
თორმეტი ლომის თაყვანისცემა აგათანგელეს მიმართ და ხუთი ათასი კაცის მოქცევა – II.7B,26-44.
იერარქიის, ანუ მღვდელთმთავრობის, განსაზღვრება – IV.156A,4-19.
იერარქიის მიზანი (პირ) არის ღმრთის მსგავსების მიღწევა და მასთან შეერთება – IV.156A,20-24.
იერარქიის მიხედვით ანგელოზთა ძალებიც განსხვავდება – IV.168B,34-36.
იერარქიის წესი – IV.156B,18-25.
იერარქიული განსხვავება ანგელოზთა შორის – IV.159A,31-37.
იესო ქრისტე – სულიერი ადამი – I.170B,35-36.
იესომ სოფლის ცოდვანი იტვირთა – II.82B,14-16.
იესოს ღმრთეობა – III.52B,10-11.
«ივლტოდე საზრდელისაგან ტკბილისა» – IV.126A,21-29.
ილასმონი არის სალხინებელი ლოცვა – IV.45B,17-18.
იოანნი ოთხი წლის ასაკიდან დიდ მარხვაში ზიარების მიღებამდე საზრდელს არ იგემებდა – III.16B,25-30.
იოვანე დამასკელმა გარეშე მეცნიერებანი შეისწავლა – I.102B,15-16.
იოვანე დამასკელს «ოქრონეკტარი» ღმრთისმშობლის მიერ ეწოდა – III.108(სქ.).
იოვანე მახარებელი სერაბინთა მსგავსი კაცია – II.66B,25.
იოვანე ნათლისმცემელმა განკაცების საიდუმლო შობამდე იცოდა, რაც არც ანგელოზთათვის იყო ცნობილი – II.171A,15-20.
იოვანე ოქროპირი მელეტი ანტიოქიელს თვრამეტი წლის ასაკში დაემონაფა – II.36B,27-43.
იოვანე რომაელის მიერ კრების მოწვევა და მონოთელიტთა შეჩვენება – I.78A,10-15.
იოვანე ღმრთისმეტყველისათვის – II.155B,12-18.
იოვანემ ჰურიანი იქედნედ მოიხსენა, ხოლო ქრისტემ – ძალად და ღორად – IV.94B,16-18.
იოვანეს სახარების უპირატესობა – II.66A,16-19.
იოვანესა და ქრისტეს ნათლისცემათა შორის განსხვავება – IV.94A,10-21.
იონა წმლი წინასახე იყო ქრისტეს ჯოჯოხეთში შთასვლისა – II.89B,37-38.
იოსები მარიამის მეუღლედ პირობითად იწოდება – I.182B,4-6.
იუდა-კურიაკოსის აღიარებით: «იესუ ჯუარს-აცუეს მამათა ჩუენთა» – II.30B,34-35.
იუდა-კურიაკოსის ეპისკოპოსად დადგინება ელენე დედოფლის მიერ – II.32B,40-41.
კაბადუკიის ორ საერისთვოდ და ორ საკათალიკოსოდ გაყოფა – I.51B,16-18.
კაცება ქრისტესი იქმნა «ერთ ღმრთისა თანა» – IV.135B,43-47.
კაცთა ზედა მონეული სასჯელი მაცხოვარმა იტვირთა – III.111A,2-5.
კაცთა ნათესავის ოთხჯერ დასჯა – IV.200A,43-B,23.
კაცი ეშმაკის შურით შესცდა – I.169B,34-36.
კაცი «ვითარცა მეორე სოფელი, დიდი მცირესა შინა» – IV.132B,43-44.
კაცი სულისა და ხორცისაგან შედგება – II.79B,47-48. 107B,17-20.
კაცი უხილავ და ხილულ ბუნებათა ნაზავია – IV.132B,34-39.
კაცის აღმამაღლებელი სიყვარულია და სიმდაბლე – III.121A,24-30.
კაცის დაცემის შედეგი – III.110A,37-B,17.
კაცის მშვენიერება არის სათნოება – III.121A,17.
კაცმა ხატება მიიღო, ხოლო მსგავსება დააბნელა – II.86B,27-29.
კაცი ხილულს გაგონილზე უფრო სარწმუნოდ მიიჩნევენ – I.179A,46-49.
კაცობრივი ბუნება ქრისტემ განაახლა ვნებითა თვისითა – III.109B,46-48.
«კეთილ არს არსებად» ეშმაკთა – III.71A,30-32.
«კეთილ არს ურწმუნოებად, რომელი იყოს მიზეზ სარწმუნოებისა» – III.99A,44-48.
«კეთილისა მიერ არიან ყოველნი შემოკრებანი და მეგობრობანი და ზიარებანი» – III.59B,19-20.
კენოზისი: დაცარიელება საღმრთო დიდებისაგან – III.116B,47-117A,10.
კვირა დღეს ღამესა ათევენ ძმანი – III.159A,33-36.
კლდე ნიშნავს მართალ აღმსარებლობას – I.84A,16-19.
კლდეზე დამყარებული ეკლესიისათვის – II.155A,9-15.
კონსტანტინე დიდი პირველი ქრისტიანი მეფე იყო – IV.201B,33-37.

კონსტანტინე დიდის გამოცხადება – III.112B,43-47.
კონსტანტინე დიდისა და ელენე დედოფლის მოქცევა – II.29B,28-32.
კონსტანტინე მეფემ ნიკეის კრება არიოზის წვალების გამო გამართა – IV.45B,29-36.
კონსტანტინეპოლის V კრების საქმე – I.75A,15-22.
ლოცვა ღირსი იოანნის მიმართ – III.21B,11-39.
ლოცვის საშუალებით ღმერთს ვუერთდებით – III.54A,11-21.
მადლის დატევისათვის – II.94B,22-27.
მადლის მიუკერძოებლად მიცემისათვის – II.96B,27-33.
მადლის სიმდიდრე მცნებათა აღსრულებაზეა დამოკიდებული – III.82A,48-B,3.
მადლთა განყოფანი კაცთა და ანგელოზთა მიმართ – II.76A,34-44.
მამა არა ბუნებით, არამედ მიზეზით უზეშთაესია – II.124B,24-26.
მამა ღმერთი – დასაბამი ყოველთა და მიზეზი არსთა არსებისა – II.63A,20-21.
მამა, ძე და სულიწმიდა ერთარსია – I.157A,23-25.
მამაცა და ძეც დაუსრულებელია – II.68B,26-29.
მამის სამი მონობა ძისათვის – II.155B,19-33.
მამის, ძისა და სულიწმიდის საქმე ერთია – I.157A,29-30.
მამობა და ძეობა სულიერი წოდებებია – III.51B,34-35.
მანიქეველთა მწვალებლობა – II.90A,24-26.
მარადის ფსალმუნებისათვის – III.165B,43-47.
მართალს განსაცდელი სარწმუნოებაში ვერ დააეჭვებს – II.186A,37-39.
მარიამ მეგვიპტელის სლვა წყალთა ზედა – I.71B,38-40; 72A,47-B1.
მარიამი თარგმანით ნიშნავს განმანათლებელს – I.170A,41-42.
მარტინე რომაელისა და მაქსიმე აღმსარებლის მიერ კრების მოწვევა და მონოთელიტთა შეჩვენება – I.78B,19-26.
მარხვის აპოლოგია – IV.12A,10-B,45.
მარხვის მცნება ადამიანებს სამოთხეშიც მიცემული ჰქონდათ – II.136B,48-137A,8.
მარხვის საკვირველი ძალისათვის – II.141A,49-B,14.
მარხვის სიკეთე – IV.74A,20-23.
მარხვის წესები – III.160B,32-161A,15.
მარჯვენით ჯდომისათვის – II.92A,8-19. 92B,45-93A,3.
მაქსიმე აღმსარებელს «ასწავეს ყოველი სიბრძნე ფილოსოფოსთა პირველთადა» – I.74A,41-42.
მაქსიმე აღმსარებელს ჰერაკლე კეისრის კარზე მნიგნობართა მთავარის პატივი ჰქონდა – I.74B,30-32.
მაქსიმე აღმსარებლის აღწერილი სწავლანი და განგებანი ექსორიობასა შინა – I.83A,46-B,40.
მაქსიმე აღმსარებლის განშორების მიზეზი კონსტანტინეპოლის საყდრისაგან – I.81A,32-B,5.
მაქსიმე აღმსარებლის დამკვიდრება რომში და ლიტერატურული საქმიანობა – I.77A-B.
მაქსიმე აღმსარებლის მონოდება უფლის მიერ საზოგადო მსახურებისთვის – I.77B,35-43.
მაქსიმე აღმსარებლის ქადაგება აფრიკაში – I.78A,19-21.
მაცხოვარმა «დაშვილი» კაცება შეიმოსა – III.39B,16-17.
მაცხოვარმა თაბორზე ორივე აღთქმა შეაერთა – I.190A,33-34.
მაცხოვარმა თავი თვისი მსხვერპლად გაიღო – III.96A,4-6.103A,2-6.
მაცხოვარს ჯვარცმა მღვდელთმთავრებმა მიუსაჯეს – II.31A,4-5.
მაცხოვრის «ბუნებითი ვნებების» განმარტება – III.110(სქ.).
მაცხოვრის ლოცვისათვის (ფერისცვალების დროს) – II.153B,21-45.
მაცხოვრის ორი ბუნებისთვის: მცხებელი და ცხებული – III.116A,15-23.
მაცხოვრის სამშჳვალთა გამოჩენა -- II.33A,45-48.
მაცხოვრის სიმდაბლისათვის – II.165A,16-22.
«მახვლმან განვლო სულსა მისსა» – II.188A,20-26.
მდიდარნი უწყალონი და უმადურნი არიან – I.43A,38-43B,1.
მეგობარნი სიძისანი – I.160B,38-47.
მეექვსე კრების ძეგლი მართლისა სარწმუნოებისა – I.97B,9-98A,47.
მეექვსე მსოფლიო კრების გამართვა კონსტანტინეპოლში და დიოთელიტობის აღიარება – I.96B,40-

97A,4.

მეკარედ მსახურება 120 წელი – IV.35B,32-33.

მეორე შობა პირველს აღმატება – II.107A,37-41.

მესენაკე ბერისთვის საჭირო თვისებანი – IV.84B,41-47.

მესნეულე მონაზონის დადგენის წესი – III.185A,48-B,9.

მეფის საიდუმლოთა განცხადება დანაშაულია, ღმრთის საქმეთა ქადაგება კი – სასარგებლო – I.62A,9-23.

მეცნიერება შემაერთებელია, უმეცრება – განმყოფელი – III.79B,42-46.

მეჭურჭლე და მეგანძური საქმეს წერილობით უნდა აწარმოებდეს – III.157B,6-11.

მზე სიმართლისა – იესო ქრისტე – I.174A,9-10. 178A,23.

მზე ჟამთა საზომია – III.58A,15.

მთავარი მშვიდობისა – იესო ქრისტე – III.116B,17-18.118A,26.

«მიდგომილებისა თესლი წმიდასა ქალწულსა სულმან წმიდამან მისცა» – I.165B,48-49.

«მივსცეთ ხატსა მას მსგავსებაჲ» – III.22B,37.

მიზანი მაცხოვრის ნათლისღებისა – II.82A,23-27.

მიზეზი იმისა, თუ რატომ უწოდა იოვანემ ძე ღმერთს «სიციყვა» (ინ.1,1) – II.68A,21-28. 68B,12-19.

მიზეზი იოვანე დამასკელის ოქრონეკტარად სახელდებისა – I.102B,26-38.

მიუტევებელი ცოდვისათვის – II.138A,39-40.

«მიუღებელი უკურნებელცა არს» – IV.201A,23.

მიცვალება წა ნიკოლოზისი – I.29B,20-30A,12.

მიუწვდომელობა ღმერთისა განისაზღვრება იმით,რომ მას დასაბამი და დასასრული არა აქვს, არც მყოფობის გარკვეული ადგილი – IV.131B,18-27.

მკვდრის აღდგინება აგათანგელეს მიერ – II.6A,15-17.

მკვდრის აღდგინება ეპიფანე კვიპრელის მიერ – I.134B,32-41.

მკვდრის აღდგინება ქრისტინეს მიერ – II.27A,36-B,4.

მოგვები ასურეთიდან იყვნენ – I.181B,39-41.

მოგვებს «გონებისა საქმისა მისთვის» გამოუჩნდა ვარსკვლავი – II.182B,35-39.

მოგვთა ძღვნისათვის – II.103B,7-10.

მოთმინების მომცემი უფალია – II.24A,19-21.

მოდისტოს ეპარხოზის მოქცევა – I.50A,48-B,7.

მომნათვლელის ღირსებას ნუ ეძიებ – II.116B,43-117A,1.

მონასტერში ახალმოსულ ძმას ტიპიკონი უნდა გააცნონ – III.191B,6-12.

მონასტრიდან გასვლა მხოლოდ წინამძღვრის ნებართვით შეიძლება – III.186B,18-38.

მონასტრის მკვიდრთა რაოდენობის განსაზღვრა – III.183B,32-184A,3.

მონასტრის მკვიდრთათვის სატანსაცმლე თანხის, პურისა და ღვინის განაწილების წესი – III.185B,13-49.

მონასტრის ტიპიკონი წელიწადში სამჯერ იკითხება ტრაპეზის დროს: თევდორობას, სულთმოფენობასა და ჯვართამაღლებას – III.191A,39-B,5.

მონასტრის წინამძღვრად არჩევის წესი – III.184A,2-B,21.

მონასტრის წინამძღვრის გამორჩევის წესი – III.154B,36-157A,4.

მონასტრის წინამძღვრის მოვალეობანი – III.187B,6-30.

მოპაექრის მიზანი ორგვარი შეიძლება იყოს – III.99A, 8-15.

მორჩილებისა და სიმდაბლისათვის – III.188A,44-B,12.

მოსეს კვერთხი ჯვარს მოასწავებდა – III.111B,47-112A,49.

მოციქულები სულთმოფენობის შემდეგ წარმართთა ყველა ენაზე ამეტყველდნენ – II.95B,17-20.

მოციქულთა და წმთა შედარება – II.91B,31-35.

მოციქულთა ნათლისღება სულიწმიდით – II.95A,12-18.

მონამის ტკივილთა დაამება ღმრთის შეწევნით – I.123A,3-18.

მონაფეთა ზედა სულიწმიდის მოფენის სამი სახე – III.81A,29-B,13.

მონყალება სულიერად განამტკიცებს მოღვაწეს – I.119A,14-15.

მონყალებისა მიერ აღმოცენება სიყვარული – II.37B, 45-46.

მრწამსის შვიდი მუხლი – IV.193B,12-30.

მსოფლიო და ადგილობრივ კრებათა და წმიდა მამათა კანონების ჩამონათვალი – IV.202A,15-203A,2.

მტკიცედ დგომისათვის – II.103B,29-34.

«მტკიცედ დეგ, შეურყეველად» – IV.138B,48.

მუცლადღება ღმერთისა ქალწულისა მიერ – IV.187A,8-188A,24.

მუცლის განწმედისა და დაწვრილებისათვის – II.123A,24-31.

მღვდელმსახურება წა ნიკოლოზისა – I.16B,27-17A,17.

მღვდლად კურთხევა წა ნიკოლოზისა – I.16A,31-16B,26.

მშობლები წა ნიკოლოზისა – I.15A,37-15B,31.

მცნება რომ დაგვეცვა, ცნობადის ხის ნაყოფსაც ვეზიარებოდით – IV.125A,48-B,5.

მწვალებელთა მამა ეშმაკია – II.132A,42-44.

მწვალებელთა წიგნების დაწვა ეფრემის მიერ – IV.54A,13-16.

მწვალებელთათვის – IV.198B,18-25.

მწვალებელის მოჩვენებითი პატიოსნება და ეშმაკისეული სასწაულები – IV.51A,39-46.

მწუხარებამ ღვინება არ დაგავინყოს, ხოლო მხიარულებამ – მწუხარება – IV.127A,7-10.

«მწყემსმან ჭეშმარიტმან... მჭეცი იგი მოკლა ჯუარითა» – II.146A,40-43.

მხილება ცერცვის გადაყრის გამო – IV.93A,7-40.

მხოლოდშობილმა ჩვენი განხრწნადი და ხილული ხორცი შეიმოსა – I.179A,44-46.

ნათელი მას გამოუბრწყინდება, ვინც შეიყვარა იგი – 58B,33-36.

ნათელი პირველი, მეორე, მესამე და სხვა – II.106A,34-B,21.

ნათელი სახეა სახიერებისა – III.57B,24-25.

ნათელი ჭეშმარიტი – II.70A,20-34.

«ნათელნი მეორენი» – II.100B,11.

ნათლისღების მიერ ღმერთის შვილებულნი ვხდებით – IV.179B,12-13.

ნაყროვანება დედაა სიბილწისა – III.189A,37-38.

ნაყროვანებისა და სიმთვრალის შედეგი – I.184A,42-46.

ნანილნი ძელისა ცხოვრებისა მრავალ ჯვარ-ხატში ესვენა – III.152B,12-14.

ნეტარ ანანიასათა ცოცხლად პოვნა – I.154A,5-12.

ნეტართა მამათა «საშუვალსა ოდენ გზასა სლვაჲ» უქადაგებეს – III.147A,6-8.

ნიკეის კრებას ესწრებოდა წა ნიკოლოზი – I.24B,41-25A,11.

ნინო კაპადოკიელის მიერ ქართლის მოქცევა – IV.201B,41-202A,7.

ნისიმე მეუდაბნოე მამათა წინამძღვარი გახდა – IV.41A,8-10.

ნისიმემ 40 წელი მორჩილებაში გაატარა – IV.36A,48-49.

ნისიმემ უდაბნოში მარტოდ დაჰყო 40 წელი – IV.35A,48-49.

ოთხმოცი დღის შემდეგ საკირედან აგათანგელეს უვნებლად გამოსვლა – II.10B,41-43.

ორი კოზმანის, კალავრელისა და მაიუმელის, განსხვავებისათვის – I.103A,5-17.

«ორღანო სულისა არიან ჯორცნი» – IV.184B,20-21.

პავლე მოციქულის შემდეგ იერუსალიმის თხუთმეტი ეპისკოპოსიც ებრაელი იყო – II.88B,10-13.

პავლეს ოფლი და პეტრეს ჩრდილი სწეულებს კურნავდა – II.65B,11-17.

„პანტელეიმონ“ ნიშნავს: ყოველთა მონყალე – I.14A,25-28.

პანტელეიმონმა თავის მოკვეთა აღმსარებელთაგან მოითხოვა – I.14A,33-35.

პასეჟი (ებრ. ფასეკი) ითარგმნება «გამოსლვად», ხოლო ბერძნული სახეცვლილებით (ფასეკი→პასეჟი)

«ვნებას» ნიშნავს – IV.134A,46-B,14.

პასეჟი დღესასწაულთა დღესასწაულია – IV.130A,44-B,12.

პეტრე ალექსანდრიელმა ქრისტიანთა თხოვნა არიოზის თაობაზე არ შეინყნარა – I.146B,33-40.

პეტრინონი მხოლოდ გრიგოლის ქონებითა და სამართლიანი მონაგებით აშენდა – III.150A,40-42.

პეტრინონი საერთო საცხოვრებლის ტიპისა იყო – III.153A,48-49.

პეტრინონი ყოველგვარი გადასახადისგან თავისუფალი იყო – III.153A,7-37.

პეტრინონის მონასტერი ღმერთისმშობლის მიძინების სახელობისაა – III.146A,18-21.161A,23-25.

პეტრინონის ტიპიკონი პანაგისის მიხედვით შეიქმნა – III.146A,41-B,19.

პეტრინონში ადგილობრივი მიტროპოლიტის სახელს ცალკე არ იხსენიებდნენ – III.153A,25-31.

პეტრინონში საჭმელ-სასმელი ყველასთვის ერთნაირი იყო – III.153B,6-18.

პეტროს მკანრველისა და ხაჩეცარის დაგმობა – III.139A,2-11.
პირვანდელი მსხვერპლშენიერვის მნიშვნელობა – IV.135B,3-15.
პირველად ანგელოზები შეიქმნა – IV.132A,21-22.
პირველად ანგელოზები შეიქმნა, შემდეგ ხილული სამყარო – II.100B,21-36.
პირველად იყო ნათელი, შემდგომ – მზე – IV.125A,20-34.
პირველი ნათელი ღმერთია, მეორე ნათელნი – ანგელოზნი – IV.130B,23-29.
პირველი მიზეზი – მამა ღმერთი – III.28B,6.
პირველის (ინ.1,1) თავი და დასაბამი არ არსებობს – II.67A,2-4.
პირმშო მკვდრეთით – აღმდგარი ქრისტე – III.119A,1.
პირუტყვთა ბუნება თანასწორია – II.59B,27-28.
პური ანგელოზთა არის სიტყვა – I.43B,47.
ჟამის მწირველ მღვდელთა გამორჩევა და მსახურების წესი – III.158A,12-B,17.
რაიმეს მსგავსი მისგან განყოფილიცაა – IV.188A,45-47.
რაც ქრისტემ არ შეიმოსა, არც განთავისუფლდა ცოდვისაგან – I.94A,14-15.
რომის პაპთა წესი თორმეტ გლახაკთან ერთად სადილობისა – II.49A,26-30.
საბა ასური საზრდელს კვირაში ერთხელ იღებდა – IV.60B,18-20.
საბა ასურის ლოცვით ივლიანე განდგომილის დასჯა სიკვდილით – IV.65B,37-49.
საბა ასურის ლოცვით წყაროს აღმოცენება – IV.63B,47-48.
საბა დიდ მარხვაში საზრდელად მხოლოდ წმიდა ზიარებას იღებდა – IV.82B,45-48.
საბა ყოველთა მეუდაბნოეთა წინამძღვარი იყო – IV.97B,27-30.
საბამ ხუთი წლით განმარტოების შემდეგ უფალი იხილა – IV.78B,22-26.
საბას ვაშლი არასდროს გაუსინჯავს – IV.74A,28-29.
საბას მხეცნი და ნადირნი ემორჩილებოდნენ – IV.77B,8-11.
საბას ძმათა თანა არა იყო ცოდვა – IV.79A,10-18.
საბას წინასწარმეტყველებანი აღესრულებოდა – IV.100A,28-34.
საბელიოზის შერწყმა და არიოზის განყოფა – II.68B,38-69A,2. 73B,42-44.
საეკლესიო კანონთა დაცვის აუცილებლობა – IV.203A,3-13.
სათნოება იძულებით არ იქმნება – II.58A,44-46.
სათქმელის ზომიერებისთვის – III.112B,1-4.
სამება ერთღმრთეება, ერთბუნება და ერთნება – I.155A,22-23.
სამეხითი ერთობა – III.45B,43-44.
სამეხის არსება ერთია – I.155A,17-18.
სამეხის ერთარსობისა და ძე ღმერთის განკაცებისათვის – II.146A,2-33.
სამეხის თითოეული პირი შემოქმედია – I.161B,27-40.
სამეხის პირებს მხოლოდ გვაგამოვნება განასხვავებს – IV.184A,25-26.
სამეხის პირთა ნება და მოქმედება ერთია – IV.185A,16-24.
სამეხის პირთა საკუთარი თვისებები – I.156B,18-26; 156B,35-157A,48.IV.185A,24-28.
სამეხის პირთა სიმბოლური სახეები – III.51B,17-21.
სამეხის სამგვაგამოვნება – III.44B,40.
სამეხის სახეთა ძიებისათვის – II.73B,47-74B,12.
სამეხის ღმრთისმეტყველება – I.41B,40-42A,9.
სამი თვისება და ერთი ღმრთეება – II.72B,30-33.
სამი ქალწულის გამოხსნა წა ნიკოლოზის მიერ – I.17A,18-18A,22.
სამი ღმრთეებრივი პირის საკუთარი თვისებანი – III.28B,26-33.
სამი ჯვრის პოვნა იერუსალიმში – II.32A,43.
სამომავლოდ განმზადებული „სამოსელნი ნათლისანი“ – 59B,42-60A,7.
სამპიროვანი ღმერთი – I.193B,19-21.
სამღვდელო პირი ღირსების მიხედვით უნდა იქნეს დადგინებული – I.40B,42-41A,38.
სამწმიდის გამოცხადების ისტორია – III.138B,21-36.
სამწმიდის განმარტება – III.138A,3-B,20.
სამწმიდის საგალობელი «წმიდისა სამეხისა მომასწავებელ არს და მისსა მიმართ ითქუმის» –

III.138B,46-47.

სანთელთა ანთების წესი – III.161B,22-28.

საპყრობილეში ანასტასიასთვის საზრდელი ნეტარ თეოდოტეს მიჰქონდა – II.19A,31-33. 19B,27-29.

საპყრობილეში ქრისტინეს სადილი ცხოვრებისა ანგელოზებმა მიართვეს – II.24A,29-33.

სარწმუნოება ქრისტესთვის ვნებასაც გულისხმობს – IV.17A,-17.

«სარწმუნოებისაგან არს სიმდაბლე» – II.34B,35.

«სასმენელითა შევიდა სული წმიდად შეუგინებელსა მას ტაძარსა ქალწულისასა» – I.170A,11-12.

სასწაულთმოქმედებანი წა ნიკოლოზისა – I.21A,43-23A,10.

«სასწაულნი ურწმუნოთათვის არიან და არა მორწმუნეთა» – I.43B,11-12.

სატანა ნიშნავს: წინააღმდეგომი კეთილისა – II.60A,33-36.

სატანჯველი თითოეულზე სარწმუნოების საზომისაებრ მოიწევა – II.5A,47-B,2.

საუბრის ზომიერებისათვის – II.105B,23-25.

საფლავი მაცხოვრისა იოსების მიერ იყო გამოკვეთილი – III.109B,41-42.

საღმრთო დაცალიერება (კენოზისი) – IV.134A,20-22.

საღმრთო საიდუმლოთა შესახებ უმეცართ არ ესაუბრებიან – III.47B,36-38.

საღმრთო სიტყვათა დაცვისათვის – III.49A,34-37.

საღმრთოთა სახელთათვის – II.63A,8-17.

საყდარნი ებრაულად ნიშნავს განმახურვებელს ან სიბრძნის განმფენელს – IV.160A,43-46.

საყოველთაო აღდგომისათვის – II.133B,18-21. 134B,16-24.

საცხოვნებელი სიკვდილი სჯობს წუთისოფლის ცხოვრებას – I.122A,33-45.

საჭიროა «არა დაფარვა ცოდვათა, არამედ სრულიად აკოცად მადლისა მიერ» – II.119B,43-47.

საჭურისთა და უასაკო ჭაბუკთა მონასტერში ყოფნა აკრძალულია – III.166A,38-46.

სახარებათა აღმატებულება – II.66A,9-15.

სახელები ღმრთისა და კაცისა ბუნებას აღნიშნავენ – IV.179B,21-23; 180A,17-21.

სახელი ღმრთისა: მამა და ძე და სულიწმიდა – II.100A,28-32.

სახიერებას ეწოდება თვითმშვიდობა და მშვიდობის მომნიჭებელი – III.66B,43-47.

სახიერებას გონიერი ნათელი ეწოდება – III.58B,21-22;41-42.

სევეროს მეფე მრავალი სასწაულის ხილვის შემდეგაც არ მოიქცა – II.12A,4,6.

სერაფიმი ებრაულად ნიშნავს დამწველს ან განმახურვებელს – IV.160A,30-33.

«სიბოროტე არს უსრულობად კეთილისა» – III.66A,42-43.68B,21-24.

სიბოროტე ბუნებისა არის ბუნებითი წესების მოკლება – III.69A,4-8.

სიბოროტე სულთა და ხორცთა არის კეთილ წესთაგან განშორება – III.69A,21-24.

სერობის შემდეგ სხვასთან სენაკში მისვლა არ შეიძლება – III.189A,19-21.

სიბრძნე ამ სოფლად ყველა საქმეზე აღმატებულია – I.35A,35-37.

სიბრძნისა და მეცნიერების იერარქიული გადაცემა ანგელოზთა შორის – IV.171A,1-23.

სიკეთის გარეშე არსებობა არაფერს შეუძლია – III.65B,48-66A,1.

სიკეთისგან სრულიად მოკლებული არავინაა – III.65B,27-30.66A,10-11.70B,49-71A,1.

სიკვდილი ბოროტება არ არის – II.53B,5.

სიკვდილი: განშორება სულისა ხორცთაგან – III.120B,24-25.

სიკვდილი ხიდია საუკუნო ცხოვრების მიმართ – I.125B,48-49.

სიკვდილის გაჩენის მიზეზი კაცია – II.58A,21-24.

სიმბოლო სამი ლამპრისა – III.50A,10-25.

სიმონის წინააღმდეგ – III.188A,29-37.

სისხლით ნათლისღებისათვის – II.81B,48-82A,8.

სიტყვა განკაცების შემდეგაც ბუნებით უცვალებელია – I.178A,32-35.

სიტყვა გონების ნაშობია – II.68B,46-47.

სიტყვა იყო «ღმრთისა თანა» და არა «შორის ღმრთისა» – II.68B,34-41.

სიტყვა ჟამის შესაბამისი უნდა იყოს – III.24A,15-16.

სიტყვამ კაცობრივი სული და ხორცი შეიმოსა, «რათა მსგავსებითა მსგავსი განწმიდოს» – IV.133B,47-49.

სიტყვამ ქალწულისაგან ხორცი შეიმოსა – I.173A,14-15. 179B,3.

სიტყვანი ტკბილნი გონებას ხრწნიან – IV.73B,44-45.

სიტყვას გონებაში მოსული ყველა აზრის გამოხატვა არ შეუძლია – II.62A,15-17; 20-21.
სიტყვის ორი სახე – II.67B,35-41.
«სიქადული არა კეთილ არს მონაზონისათჳს» – IV.63A,14-15.
სიყვარული განაპირობებს მისწრაფების საგანს – I.31B,23-24.
სიყვარული სიკვდილზე ძლიერია – I.124B,19-20.
სიყვარული ყველა სათნოებაზე აღმატებულია – IV.65A,34-36.
სიხარული უმჯულო მეფის სიკვდილის გამო – IV.66A,14-20.
სნეულებათა მიზეზი არასწორი კვებაა – I.85A,2-3.
სომეხთა ნათესავი მზაკვარია და ბოროტი – I.37B,19-29.
სრულიად უცდომელი მხოლოდ ღმერთია – I.41B,12-13.
სტეფანეს ქვით ჩაქოლვა ფარისევლებმა და სადუკევლებმა მიუსაჯეს – II.31A,10-14.
სტუმარი მხოლოდ მამაკაცი შეიძლება იყოს, რომელსაც მონასტერში დარჩენა მხოლოდ სამი დღით შეუძლია – III.185A,22-27.
სტუმარს მონასტერში პატივით უმასპინძლებიან – III.185A,16-21.
სტუმრის მიღების წესი მონასტერში – III.185A,28-47.
სუმეონ მიმრქმელისათვის – II.186B,22-33, 186B,47-187A,4.
სულზე აღმატებული არაფერია – IV.79A,46.
სული გონიერი «შუვამდგომელ იქმნა ღმრთისა და სიზრქისა ჯორცთაჲსა» – IV.134A,13-16.
«სული შრომის მოყუარე მახლობელ არს ღმრთისა» – III.163B,20-22.
სული ხორცთა მეუფედ არის დადგინებული – I.114B,11-16.
სულიერი სწავლება სულიწმიდის მადლის გარეშე შეუძლებელია – II.35B,17-20.
«სულის მახვილის» განმარტება – III.42A,31-B,15.
სულის მიდრეკა ბუნებითი მდგომარეობიდან ბოროტებას წარმოშობს – II.57B,9-10.
სულის მხიარულება ვნებათაგან განთავისუფლებას მოაქვს – III.119A,14-15.
სულისა და ხორცთა ურთიერთწინააღმდეგობისთვის – I.113A,36-38.
სულიწმიდა მამისაგან გამოდის – I.157A,18-19; 24.
სულიწმიდა «მოივლინების ღმრთისაგან და ძისა მიერ მოგუეცემის» – II.72B,4-5.
სულიწმიდის სახელთათვის – II.73A,25-73B,19.
სულიწმიდის ღმრთეებრიობისთვის – III.26B,39-42.28A,32-B,25.
სწავლება ღმერთკაცის შესახებ – I.192A,1-193B,11.
სხვასთან ერთად შვებას ქრისტესთვის ვნება სჯობს – IV.140B,24-25.
ტიპიკონის სახელწოდებანი: სამონაზვნო წესი და განგება, წიგნი განსაგებელი, გუჯარი ტიპიკონისა – III.146A,47-48.148B,8-10.
«ტკბილი ნათელი» – მარიამ მეგვიპტელის ვნებათა მათეებელი – I.70A,11-13.
ტკივილთმოყვარებისათვის – III.119A,8-10.122A,30-31.
ტრაპეზზე საუბარი არ შეიძლება – III.184B,32-45.
ტრაპეზზე ყველას ერთნაირი საზრდელი ეძლევა – III.184B,46-185A,15.
ტრაპეზის მომზადება და ტაბლასთან ქცევის წესი – III.158B,20-159B,40.
ტრაპეზობის დროს მონასტერში წიგნი იკითხება – III.184B,25-31.
ტრიალოლოგიური სწავლება – II.34B,40-35A,6. 130A,10-46. III.120A,42-B3. IV.198B,29-199A,6.
ტრფიალებისა და სიყვარულისათვის – III.61B,46-62A,3.
ტყავის სამოსელის სახისმეტყველება – IV.133B,3-9.
უასაკოსა და უწვერულის ყოფნა მონასტერში არ შეიძლება – III.187A,19-44.
უდაბნოში მარიამ მეგვიპტელის ვნებათა განსაცდელი 17 წელი გაგრძელდა – I.70A,20-24; 39-45.
«უმაჲო – ქვეყანასა ზედა და უდედო – ცათა შინა» – III.38A,42-43.
«უმჯობეს არს ღმრთისად და არა თავთა თჳსთად ყოფაჲ» – III.77B,34-35.
ურწმუნო ურიები ელენე დედოფალმა ჰურიასტანიდან გამოდევნა – II.32B,42-44.
უსახელო და თან მრავალი სახელის მქონე – III.46B,1-47A,6.
უსწავლელს სიკეთისა და ბოროტების გარჩევა უჭირს – I.54A,10-12.
უფლის ნათლისღებით წყალი განიწმინდა – IV.93B,37-42.
უქვემოესნი ანგელოზნი უმაღლესთან შედარებით უდარეს სიბრძნეს ფლობენ – IV.169A,7-25.

უწვერულის მონასტერში მიღება არ შეიძლება – IV.75B,9-14; 85A,17-20.
 ფარისეველთა და მნიგნობართათვის – II.167A,22-27. 167B,39-43.
 ფილოსოფიური სიბრძნეც სასარგებლოა – I.35B,10-20.
 ფილოსოფოსობა ბასილი დიდისა – I.36B,13-14.
 ფრიგიის განდგომილება და ამბავი სამი სტრატეგისა – I.25A,33-29A,2.
 ქადაგება ლომისა – III.6B,14-7A,11.
 ქალკიდონის კრების გამართვის მიზეზი – I.74B,39-47.
 «ქალწულებად ჭეშმარიტი ანგელოზთა ნათესაობა არს» – I.167B,44-45.
 ქალწული «პირველვე სულით და ჯორცით სულისაგან წმიდისა» განიწმინდა – IV.134A,2-4.
 ქალწულის მიდგომილება ხარების ჟამს – II.180A,42-B,2.
 ქართველთა დახასიათება – III.146B,30-33.172A,38-39.
 ქერუბიმი ებრაულად ნიშნავს ცნობის სიმრავლეს ან განფენას სიბრძნისა – IV.160A,33-35.
 ქვემორენი ანგელოზნი უზეშთაესთაგან განისწავლებიან – IV.162A,4-7.
 ქვემორენი ანგელოზნი უმაღლესთა მიერ ნათლდებიან – IV.170B,4-35.
 ქონების გაცემა და მონათა გათავისუფლება ნისიმეს მიერ – IV.34B,31-36.
 ქრისტე არა ძეობილი, არამედ ბუნებითი ძეა – IV.195A,22-23.
 ქრისტე სახეა ტანჯვათა და დევნულებათა მოთმინებისა – III.26B,2-3.
 ქრისტე სიძეა, ხოლო ეკლესია სძალი – I.160B,38.
 ქრისტე ღმრთეებით საკვირველთმოქმედებდა, ხოლო კაცებით ივნებდა – IV.179A,40-44; 181B,47-48.
 ქრისტეს არა ბუნება, არამედ გვამია შეზავებული – IV.188A,19-21.
 ქრისტეს აღდგომისათვის – II.133A,34-39.
 ქრისტეს ბუნებათა ურთიერთმიმართება – IV.185A,9-15.
 ქრისტეს გამომხსნელი მსხვერპლისათვის – II.134A,38-42.
 ქრისტეს განკაცებისა და ამალლებისათვის – II.148A,8-26.
 ქრისტეს გონიერი სული და სულიერქმნილნი ხორცნი – IV.188A,22-24.
 ქრისტეს კაცობრივ თვისებათათვის – IV.180B,3-15.
 ქრისტეს მეორედ მოსვლისათვის – I.187A,33-B,45.
 ქრისტეს მშობელი ღმრთისმშობელია – IV.183A,15-43.
 ქრისტეს ორი ბუნებისათვის – III.111A,20-33.
 ქრისტეს ორი სრული ბუნება – IV.180A,17-19.
 ქრისტეს ორივე ბუნების თვისებანი უცვლელია – IV.181B,14-17.
 ქრისტეს ყველგანმყოფობისათვის – II.93B,3-14.
 ქრისტეს შობის სიტყვით გამოძიება შეუძლებელია – I.179A,15-18.
 ქრისტეს ჯვარცმის უდიდესი ცოდვის განმნმედეგი ნათლისღებაა – II.83B,8-10.
 ქრისტიანებს, რომელნიც კონსტანტინე დიდის დროს ერს (ანუ ჯვარს?) შეუერთდნენ, ნაზარეველები ეწოდებოდნენ – II.29B,17-18 (უდაბნოს და კლარჯულ მრავალთავებში ამ ადგილას წერია: «ერთნეს ერსა»)
 ქრისტიანთა დევნა დიოკლეტიანეს მიერ – II.13B,17-36.
 ქრისტიანთა თავდადება პეტრე ალექსანდრიელისთვის – I.146A,20-25.
 ქრისტიანთა ცდუნება არიოზის მიერ – I.146A,37-B,32.
 ქრისტიანთა წარმართ მამას შეჰწერწყვა – II.22B,46-47.
 ქრისტიანთა ანგელოზები ემსახურებოდნენ – II.24A,10. 25A,11-12.
 ქრისტიანთა მამა მხედართმთავარი იყო, ხოლო დედა ჩამომავლობით სამეფო გვარს ეკუთვნოდა – II.21A,13-16.
 ქრისტიანთა მოკვეთილი მკერდიდან სისხლისა წილ რძე გარდამოდინდა – II.27B,15-17.
 ქრისტიანთა მწამებელი ხუთასი კერპთმსახურის ამონყვეტა უფლის მიერ – II.24A,5-7.
 ქრისტიანთა ნათლისღება თვით იესო ქრისტეს მიერ – II.24B,24-32.
 ქრისტიანთა პური ანგელოზმა უკურთხა – II.22B,21-22.
 ქრისტოლოგიური სწავლება – I.116A,40-B,8. II.35A,7-37. 101B,42-102A,26. 131A,3-26. 132B,6-42. 183B,35-185A,6. III.111A,34-B,8. IV.188B,10-192A,45; 199A,7-B,44.
 ღვინო ბრძენსაც ართმევს გონებას – IV.12A,8-9.

ღვწა უძღურთა და მოხუცებულთათვის – III.173B,38-174A,33.
 ღმერთი ანგელოზთა უმაღლეს დასებს უსაჩინოესად განუცხადებს თავს – IV.171B,45-172A,1.
 ღმერთი «არა სიტყუასა ჰხედავს, არამედ გონებათა» – II.170A,16-17.
 ღმერთი არსებით ანგელოზებსაც არ უხილავთ – I.159A,45-46.
 ღმერთი არსთა მიზეზია – III.44B,44-46.
 ღმერთი ბრძენი და კეთილია –44B,47.
 ღმერთი იმისთვის განკაცდა, რომ კაცი ძე ღმრთისა გამხდარიყო – I.162B,36-37.
 ღმერთი კაცთმოყვარეა – III.45A,5.
 ღმერთი კაცთმოყვარების გამო განკაცდა – I.169B,9-10.
 ღმერთი მარტივია და განუყოფელი – III.44B,31-34.
 ღმერთი მიუნვდომელია – IV.131A,23-B,12.
 ღმერთი მიუნვდომელია, განუზომელი, განუყოფელი, გამოუძიებელი და შეუხებელი – I.155B,38-40.
 ღმერთი მოშიშთა მისთა ნების მყოფელია – III.20A,9.
 ღმერთი უცვალებელი სიკეთეა – III.59B,10.
 ღმერთი ყველგანაა – III.39B,3-4.
 ღმერთი ყოველთა კეთილთა მიზეზია და არა ბოროტებისა – III.71B,37-39.
 ღმერთი ყოველი სიკეთის წყაროა – III.44B,16-20.
 ღმერთი ჩვენთვის განკაცდა – IV.125B,9-12.
 ღმერთი ცხოვრებაა, ხოლო მისგან განშორება – სიკვდილი – II.5A,13-15.
 ღმერთმა ყოველი არსი კეთილად შექმნა – IV.157A,31-34.
 ღმერთ-მამაკაცება ქრისტესი – III.121B,34-35.
 ღმერთნი: ღმრთის შვილობის დამცველნი და ნათელღებულნი – III.123B,22-25.
 ღმერთს «საუკუნო სახელ-ედების, რამეთუ საუკუნოა არცა ჟამი არს, არცა ნაწილი ჟამისა» –
 IV.131B,31-34.
 ღმრთეება ბუნების სახელია – IV.180A,35-36.
 ღმრთეება უცვალებელია – I.158A,35-42.
 ღმრთეება შეუცნობელია – III.43B,44-44A,5.
 ღმრთეებამ კაცთა სიგლახაკე შეიერთა – III.45A,6-8.
 ღმრთეებითა სრული და კაცებითა სრული – I.166A,8.
 ღმრთეების შეუცნობელობისთვის – II.62B,24-30.
 ღმრთეების წყარო მამაა – III.50B,5.51B,17.
 ღმრთეებისა და სამგვამოვნებისთვის – III.48A,29-45.
 ღმრთის არსებითი თვისებები – I.155B,2-30.
 ღმრთის ბუნება მარტივია – II.107A,26. IV.131B,14.
 ღმრთის დაინწყებას მართალი გზიდან მიდრეკა მოსდევს – II.52B,43-46.
 ღმრთის ზრუნვა დაცემულ კაცთა მოდგმაზე – III.110B,24-31.
 ღმრთის კონკრეტული ადგილმდებარეობა განუსაზღვრელია – III.54A,22-24.
 ღმრთის მიუნვდომელობას უკვდავება და უხრწნელებაც ეწოდება – IV.131B,27-31.
 ღმრთის მკვლელნი ჰურიანი – III.119B,24.
 ღმრთის მსგავსება უპირატესად ანგელოზებს აქვთ მინიჭებული – IV.161B,24-25.
 ღმრთის სახელებში ძალები იგულისხმება – III.51B,2-8.
 ღმრთის სახიერების (სიკეთის) უარყოფელი ღმრთის არსებობის უარყოფელია – II.53A,20-25.
 ღმრთის უარყოფელი არავითარ ცოდვას არ ერიდება – II.52B,27-31.
 ღმრთის შემეცნების საშუალებანი – III.79A,25-35.79B,5-8.
 ღმრთის შემეცნებისთვის საჭირო მოთხოვნები – II.62B,31-63A,7.
 ღმრთის ხატის თაყვანისმცემელი ღმერთს თაყვანსცემს მის მიერ – IV.208B,14-16.
 ღმრთის ხილვა წმ~თა მიერ – II.172B,15-18.
 ღმრთისმეტყველება წინასწარცნობისა და განჩინებისათვის – I.84B,21-85A,17.
 ღმრთისმშობლის გამოცხადება იოვანე დამასკელის თავისუფლად მოქმედებისთვის – I.108B,1-17.
 ღმრთისმშობლის მიერ იოვანე დამასკელის ხელის განკურნება – I.105B,26-35.
 ღმრთისმშობლის პასუხი მარიამ მეგვიპტელის მიმართ – I.69A,6-8.

ღმრთისმშობლის პატივისათვის – II.159A,11-16.
 ყველა ერს თავისი ზედამდგომელი ანგელოზი ჰყავს დადგენილი – IV.166A,23-29; B,38-46.
 ყველაფერი ღმრთისკენ ისწრაფვის – III.58A,34-43.
 ყოველი არსი, რომელიც სიკეთეს მოაკლდება, აღარც კეთილია და აღარც არსი – III.65B,11-15.67B,30-31.
 ყოველი კაცი ღმრთის ხატია – II.5B,25-26.
 ყოველი საქმე ლოცვით უნდა დაიწყოს – III.54B,8-15.
 ყოველივეს ყოფიერებას ღმრთის სახიერება იწარჩუნებს – III.56B,16-20.57A,27-35.
 «ყოველნი არსნი კეთილისაგან არიან» – III.66B,6-7.
 ყრმის აღდგინება ჯერ კიდევ მოუნათლავი პანტელეიმონის მიერ – I.6B,30-46.
 ყრმობა წა ნიკოლოზისა – I.15B,32-16A,30.
 «შაბათი» ებრაულად განსვენებას ნიშნავს – III.24B,31-33.
 შემოსანიირავს მწირველნი განიყოფენ – III.189B,20-22.
 შესაქმე სოფლისა – IV.200A,17-37.
 შესაქმე ღმრთის სახიერების შედეგია – III.56A,35-37.
 შესაქმის პირველ სამ დღეს მზეს ფორმა არ ჰქონდა – III.58A,18-22.
 შესაქმის პირველი დღე კვირაა – IV.125B,30-34.
 შესმენილის საქმე «გამოძიებითა მრავლითა განიხილვოდენ» – III.188A,10-18.
 შეუწველი მაცვალის სახისმეტყველება – II.160A,46-B,1.
 შვიდეულის პატივისათვის – III.24B,14-26A,24.
 შვიდი «არს სრული რიცხვითა შორის» – IV.136B,42-43.
 შვილად ღმრთისა ნათლისღების მიერ ვინოდებით – I.161A,2-3.
 შიში უფლისა დასაბამია ყოვლისა სიბრძნისა – II.46A,28-30.
 შობა უფლისა გონებისთვის მიუწვდომელია – III.94A.10-21.
 შობის სამი სახე – II.105,31-46.
 შრომა სულიერი სრულყოფისათვის – II.36A,38-48.
 «შურითა ეშმაკისადათა სიკუდილი შემოვიდა სოფლად» – III.125A,32-33.
 «შჯული ანგელოზთა მიერ მომენიჭა ჩუენ» – IV.158A,5-6.
 ჩვენზე მონეული განსაცდელების მიზეზები – II.53B,38-54A,39. 56A,13-29.
 ჩვეულება უკეთურთა სიყვარულისა მავნებელია – II.59A,36-39.
 ცილისმნამებელი მონასტრიდან განიდევნება – III.188A,18-22.
 ციხედ ნოდებული სოფელი პეტრინონისა – III.150B,16-17.
 ცნობადის ხე მორჩილების გამოსაცდელად არსებობდა – II.59B,1-3.
 ცნობადისა და ცხოვრების ხეთათვის – III.110A,20-36.
 ცოდვა «პირველისა მამისაჲ იგი ჩემი არს» – III.110B,16-17.
 ცოდვასა და წყევას არსება არა აქვს – IV.188A,34-36.
 ცოდვილთა საუკუნო ცეცხლისათვის – II.121B,49-122A,1.
 ცოდვის გარდა ჩვენზე ყველაფერი ღმრთის ნებით მოიწევა – II.53A,47-49.
 ცოდვის მიზეზი ჩვენი თავისუფალი ნებაა – II.53B,11-12. 56A,7-10.
 ცოლოსან კაცს პეტრინონში დამკვიდრება ეკრძალებოდა – III.171B,44-45.
 ცხედრის შემოსვა სპეტაკითა – IV.34A,42-44.
 «ცხორებაჲ თვნიერ სინანულისა არა არს» – II.40A,20-21.
 «ძე დავითისი»: დავით წა თან ნათესაური კავშირი იგულისხმება – III.34B,47-48.
 «ძე მალლისა»: ზეციური მამისაგან შობა იგულისხმება – III.34B,45-47.
 ძე ღმერთი ადამის კვლავ განახლებისთვის განკაცდა – I.173A,14-17; 22-24; 30-31.
 ძე ღმერთი ჩვენი ხსნისათვის მოვიდა – I.157B,29. 158A,29.
 ძე ღმერთი წმიდისა ქალწულისაგან იშვა ხორციით – I.157B,29-31. 158A,12-13.
 ძე ღმერთი – ხატი უხილავისა მამისა – II.63A,24-25; 37-38. 63B,10-11.
 ძე ღმერთის პირველი და მეორე შობა – I.159A,39-44.
 ძელი ჯვარისა სამასი წელი არ განიხრწნა მინაში – III.113A,45-47.
 ძენი ქუხილისანი, «რომელთა სულიერნი მოძღურებანი იქუხნეს» – III.30B,45-46.
 ძეობა სულიწმიდის მიერ მივიღეთ – I.116B,20.

ძველი დღეთა ღმერთს ეწოდება როგორც მარად მყოფსა და როგორც ყოველთა ჟამთა განმსაზღვრელს
– III.86A,43-47.87B,7-13.

ძველი დღეთა – ძე ღმერთი – I.179B,32-34.

ძველი ერი განგდებულ იქმნა – III.111B,45-46.

ძველი კაცის განახლებისათვის – II.81A,31-41.

ძველი სჯულის დასასრული და ახლის დასაბამი ნათლისღება – II.80B,23-24.

ძისა და მამის შემეცნება ერთი და იგივეა – IV.198A,5-8.

ძმათა დასებად დაყოფა და როქის განაწილება – III.160A,32-47.

ძმათა რიცხოვნობისა და ფუნქციათა განსაზღვრა მონასტერში – III.157A,7-158A,9.

წამება წა ნიკოლოზისა – I.23A,28-23B,48.

წარმართთა აზრით, მაცხოვარი ჰურიებმა ჯვარს აცვეს, ის კი თავის თავსაც ვერ შეენია – II.21B 27-28.
23B,27-29. 25A,34-35.

წესისა და სათნოებისათვის – II.156B,4-8.

წვიმის შეჩერება ეპიფანე კვიპრელის მიერ – I.141B,21-23.

წიგნი ცხოვრების მასწავლებელია – I.189A,12-13.

წინასწარმეტყველებანი მარად ქალწულისათვის – II.157A,24-37.

წინასწარმეტყველებანი მაცხოვრის დაფლვისათვის – II.84B,19-36.

წინასწარმეტყველებანი ქრისტეს აღდგომისათვის – II.84B,37-85A,35.

წინასწარმეტყველებანი ქრისტეს განკაცებისათვის – II.183A,14-B,8.

წინასწარმეტყველთა და მოციქულთა ენით უფალი გვესაუბრება – I.169A,38-39. 169B,1-7.

წმიდა ნაწილთა დაკრძალვა საკურთხეველის ქვეშ – IV.81A,11-15.

წმიდა ქალწულის მიერ ევას შეცოდება განქარდა – I.174B,42-48. 176A,25-30.

წმიდანთა მიერ მხილების მაგალითები – I.125A,26-B,28.

წყალი სამების სახელით სინძინდის ძალას იძენს – II.79B,44-46.

წყალი სხეულს განწმენდს, ხოლო სულიწმიდა სულს აღბეჭდავს – II.80A,2-4. 107B,20-24.

«წყალობა არს უცხოესა ძვრთა ზედა ტკივნეულობაჲ» – II.38A,36-37.

წყევლის განქარვებისათვის – II.158A,22-28.

წყლის მნიშვნელობისათვის – II.80A,40-B,22.

ჭეშმარიტ და საგონებელ ბოროტებათა შედეგები – II.56B,39-49.

«ჭეშმარიტად ბნელ არს და ნათელსა იჩემებს» – II.111B,5.

ჭეშმარიტების დამფარველი მტერია ჭეშმარიტებისა – I.117A,28-30.

ჭეშმარიტი სისრულე – I.36A,11-14.

ჭირი უკეთურობას აცხრობს – II.55B,35-37.

ჭირნი რაიმე კეთილი განგებულებით გვეძლევა – II.52A,46-47.

«ხატი მონებისაჲ, ესე არს ბუნებაჲ კაცთაჲ» – II.190B,20-22.

ხატება იგივე ბუნება – IV.189A,12-13.

«ხატობითობა უკუე მიიღო კაცმან, ხოლო მსგავსებითობაჲ ურჩებისა მიერ უშვერ ყო» – III.134A,5-6.

ხე მეცნიერებისა (ალეგორიული განმარტება) – II.101A,45-B,8.

ხე ცნობადისა კეთილ იყო «ჟამსა თვისსა მიღებული» – IV.133A,39-45.

ხე ცხოვრებისა ჯვრის წინასახე იყო – III.111B,23-26.

ხილვა ღმრთისა – II.62A,37-46.

ხილვა ღმრთისა ცხოვრების შემდეგ – III.45A,33-39.

ხილული სამყარო არარასაგან შეიქმნა – III.120B,4-10.

ხორციელი სწეულებანი ცოდვის დასაყენებლად მოინევიან – II.55B,40-42.

ხორცშესხმა ღმრთისა გამოუთქმელია – III.52A,15-24.

ხუთთვიანი გვალვის შემდეგ წვიმის მოსვლა აგათანგელეს ლოცვით – II.11A,40-42.

ჯვარი პატიოსანი სპარსთა ტყვეობისგან ჰერაკლე მეფემ გამოიხსნა – I.74B,20-25.

ჯოჯოხეთის მიზეზი არა ღმერთი, არამედ ადამიანია – II.53B,9-12.

ჯოჯოხეთის წარტყვენვა – II.132B,43-49.

ჯვარი მეფეთათვის გამარჯვების მიმნიჭებელია და მღვდელთათვის სულიერი მშვენიერებისა –
III.119A,47-49.

ჯვარი ქრისტიანის მფარველია – II.134B,35-48.

ჯვარი ცხოვრება ეკლესიისა – II.162B,36-46.

ჯვრის გამოსახვით ეშმაკი განიოტება – III.112B,12-14.

ჯვრის ხილვა კონსტანტინე დიდის მიერ – II.29A,30-33.

ჰაგიოგრაფიულ თხზულებათა მნიშვნელობა – I.15A,11-26; 74A,11-33; 102A,13-47; 112B,14-18.

ჰაგიოგრაფიულ თხზულებათა სარგებელი – IV.72B,44-46; 73A,4-6.

ჰაერში ამაღლებული მარიამ მეგვიპტელის ლოცვა – I.66A,39-40.

ჰერაკლე კეისრის შეცდომაში შეყვანა პატრიარქთა მიერ – I.75B,23-32.

ჰურიათა «თანა არა დაშთა ტევანიცა ერთი ცხოვრებისად» – II.85B,13-16.